

K vánočním příběhům, které zařadil do své sbírky příběhů o Ježíšovi náš bratr ve víře Lukáš, patří protiklady. – Na jedné straně mnohými obdivované město Řím, údajný střed světa. A na straně druhé jeskyně za mnohým neznámým městečkem zvaným Betlém / dům chleba (nejen tělesného)/. – Na straně jedné římská smetánka, která se vyznačuje mařením času a mnohým dalším / na což „ dojela “ /. A na straně druhé prostí Josef a Marie, ti, kteří nežijí na účet a úkor druhých / kvůli nim se další daně nevypisují /. – Na straně jedné Augustus, povinně uctíváný a obdivováný, neboť on a jenom on prý dokáže vyřešit všechny bolesti a trápení světa. A na straně druhé ten, v němž viděly první křesťanské generace naplnění, uskutečnění Izajášova svědectví o tom „ který nese naše nemoci a bere na sebe naše bolesti “ / Iz 53, 8 /.

Dodejme, že s těmito protikladnými obrazy se setkáváme ve spisu, jež je nadepsán evangelium. Nejde tedy o škodolibé „ shazování “ toho, kdo zastává jiný, odlišný názor než já jak se dnes děje víc než často. Evangelium je dobrá zpráva o pomoci a záchraně a tu – v tom není Lukáš „ osamělý chodec “ vidí všichni novozákonní svědkové v Boží jednání.

A proto můžeme k dnešnímu rozvažování přizvat dalšího svědka, jehož jméno zní Micheáš / kdo je jako Hospodin (nikdo se mu nevyrovná) /. I on – i když žil o několik století dříve, se zabývá podobnými záležitostmi.

Rozhodující otázkou je, v čem je jistota člověka a kdo či co zajistí budoucnost, která je prostoupena nadějí a skutečnými hodnotami / vnitřním bohatstvím /. A odpověď tehdy i po dnes slýchaná je, že to někdo „ vezme do ruky “ a jeho „ mimořádně bystrá hlava vymyslí “. Jenže k dokonalosti má každý člověk přeci jenom daleko a ten, kdo spoléhá sám na sebe a žije v sebeklamu, jak to dokáže, dříve vykročí na cestu, kdy půjde jenom o něj, jeho sobectví. A tak místo naděje a vnitřního bohatství prázdnota a otroctví / dokladů o tom nabízí dějiny lidstva bezpočet /.

A tak místo povinně „ obdivovaného a uctíváného “ se v Micheášově pohledu, svědectví „ objeví “ pastýř. Ten, který nerozprádá soustavu mimořádně vtipných a jasnozřivých myšlenek, ale vidí před sebou toho kdo hledá, tápe, bloudí, selhává a není mu jedno, do čeho se dostal. A tak místo toho, aby „ radil “ / návody k použití / či přísně káral / napomínal / „ bere na svá ramena a odnáší jí domů “ / do bezpečí, tam, kde je možné znovu nabrat síly, uzdravit se (Lk 15 , 5- 6) /.

Oním zachraňujícím a vyvádějícím ovšem není žádný mimořádně vyvinutý a snaživý jedinec či ten, který / při vši úctě ke vzdělání a pili / přečetl spoustu odborné literatury. Tento pastýř je vyslancem Toho, který vtisknul podobu tomuto světu a drží jej ve své laskavé ruce a kde je možné díky lásce, která za tím stojí, skutečně žít / opakem je přežívání (ze dne na den, od události k události) /. A bible nezná nikoho, kdo by mohl a chtěl takto do světa vstoupit.

Boží projekty, Boží konání je především pokoj. Ne však v tom smyslu, co vyjadřuje rčení – dej pokoj / tedy, že cosi nedobrého či nepříjemného ustane a tak je „ splněno “ /. Pokoj v Božím smyslu je dění, kdy je vše znovu uváděno do stavu, ve kterém člověk smí být znovu „ člověkem “ / Božím milovaným dítětem, „ obrazem “, tím, ze kterého vyzařuje, to, co mu bylo Bohem svěřeno, čím byl obdarován /. Proto apoštol Pavel používá slovní spojení „ nové stvoření “, které dává do souvislosti s Ježíšem / „ kdo je v Kristu, je nové stvoření “ (2 Kor 5, 17) /

U čeho se zastavit při tomto letošním štědrovečerním naslouchání ?

Žijeme ve světě, společnosti, kde se nejednou ozývají hlasitě nejrůznější plány a myšlenky, jak vylepšit to, uprostřed čeho žijeme. A je jistě dobře, že tu takové nápady jsou / patří to přeci ke každému, kdo chce žít a ne „ proplovat “ (jedno ať z opatrnosti či pohodlnosti) /. Jenže jak se opakovaně ukazuje, tyto lidské snahy nestačí, aby ke skutečné a trvalé nápravě došlo. Proto kudy a jak dál ?

Vánoční vyprávění a spolu s ním zástup novozákonních svědků nabízí jako řešení Ježíše. Ne jako „ machra “, který je lepší, výhodnější než ostatní nabídky. Ale jako toho, komu na člověku záleží / ne obecně, neurčitě, ale doslova „ na každé tváři “ /. Toho, který věděl o každé lidské nouzi a bídě. A jehož cesta z betlémské jeskyně nebyla lemována rudým běhounem. A díky jehož oběti lásky byla otevřena cesta k životu z Božích zaslíbení a ve společenství s jeho nebeským Otcem.

Biblická vyprávění jsou vždy osobní záležitostí. Tak tomu je i s tím vánočním. Proto se v nich nemluví o těch tehdy, ale o každém z nás. Je to nabídka života, k němuž patří naděje, vnitřní hloubka a bohatství. Jak odpovíš ?

Tábor 24.12.. 2011

vstup: Tit 2, 11
čtení: Lk 2, 1 - 20
před: Iz 4, 2a

text: Mi 5, 1. 3 – 4a

VP:

poslání: Ř 1, 5

EZ 289 285 306

DEZ 654

SV

Hospodine, Pane náš laskavý a Otče dobrotivý,

I my se nejednou skláníme, ale především tam, kde očekáváme, že nezůstane jenom u tohoto našeho pohybu, ale že se setkáme s protipohybem, který něco přinese

A tak se pohybujeme a teprve po čase zjišťujeme, že k takovému klanění patří především vnitřní prázdnota a otroctví

Děkujeme, že se smíme sklánět před Tebou, který jsi proto přišel, abys nás vymanil z poroby nedobrych sil, selhání a omylů

Vyznáváme, že k této nabídce, daru přistupujeme lehkovážně, jako o tomu, na co máme samozřejmý nárok a kdy jenom na nás záleží, zda – li ji využijem

Proto k našemu životu patří polovičatost a bezradnost, ve kterých se zaobíráme sami sebou a nejsme pomocí a přínosem pro ty kolem, mezi které jsi nás postavil

A tak před Tebe předstupujeme v pokoře před Tvou tvář a voláme – Pane smiluj se a otevři před námi novou možnost, přijmi prosíme za to náš upřímný dík

chválíme Tě , že v tomto světě stále zní zpráva o Tvém příchodu, službě, v níž jde o naši záchranu a uzdravení

chválíme Tě, že tato služba není určena jenom některým, ale že ji nabízíš všem bez jakéhokoliv rozdílu

chválíme Tě, že smíme žít v tomto světě, domově, který nám připravila Tvá láska